

ת"פ 62866/10/13 - מדינת ישראל נגד א ק

בית משפט השלום בראשון לציון

20 אפריל 2015

ת"פ 62866-10-13 מדינת ישראל נ' ק

ת"פ 62901-10-13

בפני כב' השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
א ק

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואלי

הנאשם וב"כ עו"ד ערן ראז

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); תקיפה סתם של בן זוג, עבירה לפי סעיף 379 + 382(ב)(1) לחוק העונשין; ותקיפה הגורמת חבלה ממש לבן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

בקליפת האגוז יצוין כי על פי האמור בכתב האישום וממצאי הכרעת הדין, בתאריך 25.10.13, בסמוך לשעה 21:00 בביתם בראשון לציון, הבחין הנאשם בהודעת טקסט במכשיר הטלפון הסלולרי של אשתו הגב' א ו (להלן: "**המתלוננת**"), שעוררה את חשדו כי הינה בוגדת בו, והחל לקללה "זונה, בוגדת, שרמוטה", תוך שהוא לוקח לה את מכשיר הטלפון.

בהמשך איים הנאשם על המתלוננת בכך שלקח סכין מטבח, הצמידה אל גופה ואמר לה "ספרי לי הכל, מה יש לך עם ו הזה? אני אהרוג אותך".

בעקבות המתואר ביקשה המתלוננת את מכשיר הטלפון שלה מהנאשם וזה סירב ותקף את המתלוננת בכך שמשך אותה בכוח לרצפה ואחז בחוזקה בידיה עד שנגרמו לה חבלות בדמות סימנים כחולים בידה השמאלית ובברכה הימנית.

בהמשך, בחדר השינה של בני הזוג, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהשכיב אותה על המיטה, אחז בידיה תוך שמנע

ממנה להשתחרר מאחזתו ונגח בראשה באופן שהצמיד את מצחו למצחה.

בהמשך, בעקבות המתואר לעיל, ובעקבות חשדו של הנאשם כי המתלוננת מנהלת קשר רומנטי עם אותו אדם בשם ו שמלובסקי (להלן: "ו"), ירד הנאשם אל רכבו שבסמוך לבית, התקשר לו ואיים עליו באומרו לו: "מה נמאס לך לחיות? אני אמצא אותך, אל תתקשר אליה יותר" וכן איים כי ידקור אותו.

טיעוני הצדדים לעונש

ראיות לעונש

במסגרת שלב הראיות לעונש העידו המתלוננת ואביו של הנאשם, מר א ק.

המתלוננת מסרה כי כיום היא גרושה מהנאשם, כי היחסים ביניהם תקינים והיא אינה מפחדת ממנו. לדבריה, האירוע נשוא כתב האישום היה אירוע חד פעמי שהיה שיאה של מערכת יחסים זוגית גרועה שחוו בני הזוג בשנים האחרונות.

עוד מסרה המתלוננת כי היא חיה בארץ בגפה ומסתייעת בנאשם, הן בגידול בנם הקטין והן מבחינה כלכלית. לדבריה, תרומתו של הנאשם בגידול בנם הקטין ובתמיכה כלכלית במשפחה משמעותית ביותר. בנסיבות הללו ביקשה מבית המשפט להתחשב בנאשם ולהימנע מלהשית עליו עונש של מאסר ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות, עונש אשר יקטע רצף תעסוקתי, ימנע מהנאשם מלעבוד ובסופו של יום יפגע בה ובבנם המשותף.

אביו של הנאשם, מר א ק, העיד כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי אשר מבקש להתפרנס בכבוד ולגדל את בנו. לדבריו, מאז גירושיו מהמתלוננת מתגורר הנאשם עמו ועם אשתו והיחסים בינו לבין המתלוננת תקינים. עוד מסר כי עברו הפלילי של הנאשם בעבירות החזקת סכין, הינו נחלת העבר הרחוק ומאז הוא עבר שינוי ומבקש להתקדם בחייו, מוערך מאוד במקום עבודתו ואהוב על כל הסובבים אותו.

טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו את חומרת מעשיו של הנאשם וטען כי מדובר באירוע אלים וחמור, אירוע מתגלגל, אשר נמשך מספר שעות, הכל על רקע חשדו הבלתי מבוסס של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו עם ו.

ב"כ המאשימה טען כי משעה שהנאשם הפעיל אלימות הן כלפי המתלוננת והן כלפי ו, לימד על עצמו כי מסוכנותו אינה נקודתית כלפי המתלוננת בלבד, אלא קיימת כלפי כולי עלמא.

בהקשר זה הוסיף כי התנהלותו הקרה והמחושבת של הנאשם במהלך האירוע, עת תקף את המתלוננת והצמיד סכין לבטנה כמו גם עת איים על ו, מעידה כי מדובר במי שרואה באלימות דרך לגיטימית לפתרון סכסוכים, וככזה נשקפת מפניו מסוכנות של ממש.

ב"כ המאשימה הצביע על הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים ובהם, מניעת הפחדה והקנטה, שמירת השלווה וחופש הפעולה ושימור התא המשפחתי מפני אלימות פיזית ומילולית.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, טען ב"כ המאשימה כי מדובר באירוע מתמשך אשר הסלים לכדי אירוע אלימות פיזית וכלל איומים כלפי ו. וכלפי המתלוננת לרבות תוך שימוש בסכין. לנאשם, אשר היה המבצע הבלעדי של העבירות, הייתה שליטה מלאה על הנעשה והיכולת לחדול מביצוע העבירות בכל אחד משלבי האירוע.

ב"כ המאשימה הפנה לאסופת פסיקה המלמדת, לשיטתו, על מדיניות הענישה הנוהגת וטען כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן, נע בין מאסר בפועל לתקופה הניתנת לריצוי בעבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי וקנס כספי.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, טען ב"כ המאשימה כי אומנם לזכות הנאשם יש לזקוף את העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי בעבירות אלימות ומקיים קשר תקין עם המתלוננת ומערכת יחסים סדורה עם הקטין. עוד הוסיף כי ידועה למאשימה עמדת המתלוננת, שטוענת כי אינה חוששת כלל ועיקר מפני הנאשם ושהיא ומבקשת מבית המשפט להימנע מהטלת עונש מאסר.

יחד עם זאת טען כי לא ניתן להתעלם מהעדר נטילת האחריות על ידי הנאשם ודבקותו בעמדה קורבנית, בעטייה מתקשה הוא לבחון את חלקו באירוע בפרט ותרומתו למערכת היחסים הבעייתית בכלל.

מכל מקום ב"כ המאשימה סבור כי בשים לב לחומרת האירוע, נסוג האינטרס הפרטי של הנאשם מפני האינטרס הציבורי והצורך בענישה מחמירה בהתאם לעקרונות ההלימה והגמול.

מכל המקובץ, עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש כולל של 12 חודשי מאסר בפועל ולצידו מאסר על תנאי וקנס כספי משמעותי.

טיעוני ב"כ הנאשם

בטיעוניו הדגיש ב"כ הנאשם את הרקע לאירוע וטען כי מדובר באירוע חריג שהתפתח על רקע חשדו של הנאשם לפיו המתלוננת מנהלת קשר אינטימי עם ו.

עוד הדגיש את הדינאמיקה שהתפתחה במהלך האירוע עת ירד הנאשם מהדירה ועלה בחזרה מספר פעמים תוך שהמתלוננת לא מנעה ממנו בשום שלב את החזרה לדירה שכן לא חששה מפניו, ואת העובדה כי לאורך חלקים מהאירוע התנהל מאבק הדדי בין הנאשם לבין המתלוננת, כפי שתיארה זאת המתלוננת עצמה.

אשר לאיום באמצעות הסכין, טען ב"כ הנאשם כי הנאשם לא החזיק בסכין במטרה לפגוע או לממש את איומו. לראיה הפנה לדברי המתלוננת במהלך עדותה בבית המשפט, לפיהם לא חששה במיוחד מהשימוש בסכין שכן לא באמת חשבה

כי הנאשם ידקור אותה או יפגע בה.

אשר לאיומים שהשמיע הנאשם באוזניו, טען ב"כ הנאשם כי המניע והטריגר לתגובתו הספונטנית של הנאשם היה חששו של הנאשם לשלמות התא המשפחתי ומערכת היחסים שלו עם המתלוננת. מכל מקום הנאשם לא התכוון לממש את איומיו ואף שוחח עם מס' ימים לאחר האירוע, שיחה במסגרתה יישרו השניים את ההדורים ביניהם.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת, טען ב"כ הנאשם כי מנעד הענישה בתיקי אלמ"ב הינו רחב. בכל הנוגע לעבירות של תקיפה סתם ואיומים, סבור הסנגור כי מתחם העונש ההולם נע בין אי הרשעה למאסר קצר בפועל. בכל הנוגע לעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממש, טען כי הרף העליון של המתחם הוא מאסר בפועל קצר בן מספר חודשים.

לשיטת ב"כ הנאשם, על הענישה שתושת על הנאשם להתחשב בשורת הנתונים שפירט העומדים לזכותו של הנאשם, לרבות העובדה שהתא המשפחתי שבנה עם המתלוננת ממשיך להתקיים באמצעות נשיאה משותפת בנטל גידולו של בנם המשותף, העובדה כי מדובר באירוע חריג שאינו מאפיין התנהלותו של הנאשם בדרך כלל, כפי שהעידה על כך המתלוננת בעצמה, ואורח החיים הנורמטיבי והיצרני שהנאשם מנהל.

ב"כ הנאשם טען כי עונש של מאסר בפועל, כעתירת המאשימה, ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות, יפגע אנושות בנאשם, אשר עובד במסירות מזה שנים רבות כסוכן מכירות ארצי בחברת "אילנית" לשיווק צעצועים ומוערך מאוד במקום עבודתו. ריצוי עבודות שירות יביא בהכרח להפסקת עבודתו בחברה, וכפועל יוצא ייפגעו בראש ובראשונה המתלוננת ובנם המשותף הנתמכים על ידי הנאשם מבחינה כלכלית.

בנסיבות הללו, עתר ב"כ הנאשם להשית על הנאשם עונש צופה פני עתיד בדמות מאסר על תנאי ולצדו ענישה מוחשית בדמות עבודות של"צ בהיקף נרחב. עונש אשר מחד יהיה מוחשי ובעל אלמנט חינוכי הרתעתי ומאידך לא יפגע בעבודתו של הנאשם. בנוסף, טען כי הנאשם נכון לפצות את המתלוננת בסכום משמעותי, כדי להביע חרטתו הכנה והאמיתית.

הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה. בדברו האחרון ציין כי הפנים את הטעויות שעשה, לוקח אחריות על המעשים שביצע ומוכן לשלם את המחיר בגינם. לדבריו, מדובר באירוע חריג שאינו מאפיין אותו ואת אורחות חייו, אירוע אשר חרג מכל פרופורציה.

בהסתכלות לאחור סבור הנאשם כי כיום היה נוהג אחרת.

הנאשם ציין כי בחלוף שנה וחצי מהאירוע שומר הוא על יחסים טובים עם המתלוננת, לוקח חלק נכבד בגידול בנם המשותף ומהווה דמות משמעותית בחייו.

עוד הדגיש את החשיבות הרבה שהוא רואה בהתמדתו והתקדמותו במקום עבודתו מזה כ- 10 שנים. לדבריו, עבודתו מהווה עוגן משמעותי בחייו הן מבחינת דימויו העצמי והן מבחינה כלכלית.

בנסיבות הללו, ביקש מבית המשפט לנהוג עימו במידת הרחמים.

דין והכרעה

כמצוות המחוקק בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם, ובהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40ב לחוק, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

במקרה דנן, הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע עבירות האלימות בהן הורשע הנאשם הינו ההגנה על בטחונו האישי, שלמות גופו ושלווה נפשו של הפרט, ובמקרה שלנו - של המתלוננת.

באופן כללי ניתן לומר כי עבירות אלימות המבוצעות בתוך המשפחה, הן עבירות שטבועה בהן חומרה אינהרנטית, המצדיקה הטלת עונשים חמורים שיהלמו את חומרת המעשים.

וכך באו הדברים ליד ביטוי בע"פ 6758/07 פלוני נ' מ"י (פורסם בנבו, 11.10.07):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות.

הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי ילדים או כלפי בת זוג....נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קורבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

נהרות של דיו נשפכו בדבר חומרת עבירות האלימות במשפחה בכלל וכנגד ילדים ובנות זוג בפרט, ועל הצורך לשמר תא משפחתי מוגן מפני אלימות המופעלת ע"י יחידיו, גם בעיתות משבר ובמצבי דחק.

ברוח זו פסק ביהמ"ש העליון ברע"פ 11917/04 מיכאל נורדיצקי נ' מ"י:

"בתי המשפט חזרו לא אחת על הצורך להוקיע את מעשי האלימות ולשרש תופעות אלה ממחוזותינו. אין חמור מכך שאשה לא תהיה מוגנת בביתה שאמור להיות מבצרה."

אשר לאיומים שהשמיע הנאשם באוזניהם של המתלוננת ושל ו - גם במעשיו אלו פגע הנאשם בערכים המוגנים המבקשים להגן על בטחונו של הפרט ועל שלווה נפשו.

עבירת האיומים הינה עבירה חמורה אף היא, בהיותה ביטוי מילולי לאליומות המשליטה טרור על מושאה. בתי המשפט עמדו על החומרה הנובעת מעבירת האיומים בשל המסוכנות הטבועה בה, בהתייחס להוצאת דברי האיומים מן הכח אל הפועל ולהיותם מעשי בריונות לשמה.

עמד על כך כב' השופט גולדברג בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מד"י (פורסם בנבו, 16.9.89):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט מפני מעשה הפחדה והקנטה שלא כדין".

יפים לענין זה גם הדברים שנאמרו בבית המשפט העליון מפי כב' השופטת בייניש ברע"פ 2038/04 לם נ' מד"י, פ"ד ס(4) 96, 105 (2006):

"האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנן הינה משמעותית, מוחשית וממשית.

כעולה מכתב האישום וממצאי הכרעת הדין, על רקע חשדו הלא מבוסס של הנאשם כי המתלוננת מקיימת קשר מחוץ למערכת הנישואין, תקף את המתלוננת, ולא בפעם אחת, ואף גרם לה לחבלות בדמות סימנים כחולים בידה ובברכה.

למעשי התקיפה נלוו איומים באמצעות סכין, כאשר הנאשם הצמיד סכין לבטנה של המתלוננת ותוך שתבע ממנה לספר לו אודות הקשר עם ו, איים באיום קונקרטי ומפורש כי יהרוג אותה.

בנוסף איים הנאשם גם על ו באיום בוטה, כי ימצא אותו וידקור אותו.

מדובר באירועי אלימות פיזית ברף הבינוני ואיומים במלל ובאמצעות סכין העולים כדי רף עליון של חומרה.

בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ובהן הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות - מהראיות שהוצגו בפניי וממצאי הכרעת הדין עולה כי על רקע מסרון שקיבלה המתלוננת באותו הערב מו, התעורר בנאשם החשד כי אשתו מקיימת קשר זוגי עם אחר.

בשים לב לעובדה כי דינאמיקת היחסים בין הנאשם לבין המתלוננת בשנים האחרונות הפכה בעייתית, סבוכה, רווית מתח ורצופת קונפליקטים, כאשר ברור היה כי רצונה החד משמעי של המתלוננת הוא בפרידה, בעוד הנאשם מבקש לשמר את התא המשפחתי בכל מחיר, הוקצנו, ככל הנראה, תגובותיו של הנאשם וגרמו לו לפעול כפי שפעל תוך איבוד

עשתונות.

אין ספק שבאותה תקופה התפתחה בין בני הזוג דינאמיקה מורכבת עד מאוד, שהיוותה כר פורה לאירוע ולהתפרצות האלימה מצידו של הנאשם, על רקע הטריגר של אותו מסרון שנשלח לטלפון של המתלוננת.

הנאשם עצמו הטיב לבטא את תחושותיו הקשות באותו הערב, וכך מסר בעדותו בבית המשפט:

"אני באותו רגע חשבתי....הייתי הכי מבואס בחיים שלי. הייתי עצבני. באותו מצב לא הרגשתי אף פעם. הייתי עצבני ונסער....כל גבר ירגיש ככה, שתופס את אשתו מנהלת רומן מול העיניים שלו. איך אני אמור להרגיש לחייך? להיות מבסוט?" (פרוטו' עמ' 53 שו' 3-1).

מנסיבות האירוע עולה בבירור כי על הרקע הזה איבד הנאשם שליטה ולא הצליח להרגע ולהתעשת על עצמו. תחושות קשות של זעם, עלבון וכשלון הציפו אותו וגרמו לו לנהוג באלימות מילולית ופיזית שוב ושוב במטרה לחשוף את דבר הרומן, שבאותה עת האמין, כי אשתו מקיימת עם אחר.

דומה כי בשל המצב האישי הנפשי הקשה אליו נקלע הנאשם, התקשה הוא לשלוט ולרסן את התנהגותו, ופעל כפי שפעל מתוך סערת רגשות בספונטניות וללא תכנון מוקדם.

אמנם אין בכל אלה ולו ראשית של הצדק לנהוג באלימות, אך ייתכן ויש בהם כדי להקהות במשהו את חומרתם של מעשיו.

אשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, הרי שלא נתקשה לתאר את הבהלה שאחזה במתלוננת עת נאלצה היא להתמודד עם התנהגות חסרת שליטה ורסן ובלתי צפויה מצד הנאשם. אמנם המתלוננת מסרה מפורשות בעדותה בבית המשפט כי לא חששה במיוחד מהשימוש בסכין שכן לא באמת חשבה כי הנאשם ידקור אותה ויפגע בה. אך יחד עם זאת ציינה מפורשות כי היתה מבוהלת וחששה מתגובותיו הבלתי צפויות של הנאשם.

כשלעצמי סבורני כי עצם השימוש בסכין, גם אם לא נעשה במטרה לפגוע במתלוננת, היה עלול להוביל לתוצאה קשה.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם, מתחשבת בצורך במאבק בנגע האלימות שהפכה לרעה חולה בארצנו.

התופעה מחייבת חינוך, מודעות ציבורית, אכיפה ועוד. כאשר מדובר בעבירות אלימות, שומה על בתי המשפט להעביר מסר ברור וחד משמעי באמצעות הטלת עונשי מאסר ההולמים את חומרת המעשים.

בחנית מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו מעלה כי יש בה מחד להציב רף ענישה מחמיר, כשבתי המשפט עומדים על חומרת העבירות ועל החובה להעדיף קו ענישה מחמיר ומרתיע.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מפערים גדולים שקיימים בעבירות דומות. בעבירות אלימות הקשורות בבת זוג ובמערכות יחסים זוגיות ומשפחתיות, השיתוף בתי המשפט על ערכאותיהם השונות, עונשים מגוונים, החל בענישה צופה פני עתיד וכלה בעונשי מאסר ממושכים לריצוי מאחורי סורג וברז.

בקליפת האגוז ניתן לומר, כי העונשים שנגזרים מתחשבים מחד בחומרת העבירות, בטיב המעשים, משכם ונסיבות ביצועם. מאידך נלקחים בחשבון עברו של הנאשם, מסוכנותו, הליכים טיפוליים, אופק שיקומי וקבלת אחריות לביצוע העבירות.

כאמור, בענייננו הורשע הנאשם בעבירות תקיפת בת-זוג, תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג ואיומים הן כלפי בת הזוג והן כלפי ו - מכרה של בת-הזוג.

ייתכן כי קשה עד מאוד לאתר ולמצוא מדיניות ענישה בפסיקה הנוהגת, שבה נדון אירוע הכולל את שלוש העבירות שביצע הנאשם בלבד או עבירות הנסובות על נסיבות שתואמות במדויק את נסיבות התיק שבפניי.

זאת ועוד, הפסיקה המצויה הינה כזו ששלובים בה מכלול נתונים, ומשכך מהווה היא רק אמת מידה קרובה ככל שניתן לנסיבות התיק דנן.

נתתי דעתי לפסיקה, כדוגמת:

1. ע"פ 46576-04-13 ע' ז' נ' מד"י (7.8.13): בית המשפט המחוזי דחה ערעורו של נאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות, בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממשית, היזק לרכוש בזדון ואיומים. לאחר שאיים על אשתו, אחז בה המערער בחוזקה, הטיח ראשה בקיר מספר פעמים וגרם לה לשריטות בבית החזה, נפיחות ורגישות בקרקפת ובראש. בנוסף, אחז במאוורר שהיה בדירת בני הזוג, השליכו ארצה ושבר אותו. עונשו של המערער, 18 חודשי מאסר בפועל, נותר על כנו.

2. ת"פ 42433-11-10 מד"י נ' פלוני (4.9.12): הנאשם הורשע בעבירות תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, איומים ותקיפת בת זוג. על רקע ויכוח שהחל בין הנאשם לבין המתלוננת, ובהיותו שרוי תחת השפעת אלכוהול, הכה הנאשם את המתלוננת בראשה ובפניה במכות אגרופ בזמן ששכבה על המיטה. הנאשם הוסיף ואחז בפיה של המתלוננת, הכניס את אצבעות ידיו לפיה, משך אותן בכוח וגרם לה לדימום משפתי. בהמשך, דחף אותה במספר הזדמנויות וראשה נחבט במסך הטלוויזיה. הנאשם בעט במתלוננת, אחז בחוזקה בגרונה וחנק אותה. בתגובה, בעטה בו המתלוננת, נשכה את ידו על מנת להשתחרר מאחיזתו ואמרה כי תזעיק את המשטרה. אז, הוציא הנאשם את תקע מכשיר הטלפון מהשקע, הכה אותה בפניה ומשך בשערותיה. בנוסף, איים כי יהרוג אותה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם ביחס לאירוע נשוא האישום הראשון המתואר לעיל נע בין 6 ל-24 חודשי מאסר, מאסר מותנה, קנס ופיצוי. ביהמ"ש השית על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה, צו מבחן והתחייבות.

3. ת"פ 23438-02-13 מד"י נ' פלוני (14.10.13): הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממשית ואיומים, בכך שתקף את בת זוגו עת נסעו ברכבה, הכה אותה במכות אגרופ בפניה, משך בשערותיה וניפץ על ראשה ספל זכוכית שהיה בתיקה, והכל על רקע האשמותיו כי היא בוגדת בו עם גברים אחרים ואינה אוהבת אותו. כמו כן, איים כי ימשיך לרדוף אותה עד שירצח אותה. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר. בית המשפט השית על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.
4. ת"פ 29345-08-12 מד"י נ' פלוני (14.7.14): הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בשני כתבי אישום אשר נשמעו במאחד. במסגרת האירוע נשוא כתב האישום השני, הכה הנאשם בקיר באגרופו וגרם לשקע, חזר ואיים על המתלוננת כי "ישב עליה בבית סוהר", הפך את השולחן שבסלון על רגלה, תפס בכתפה, סובב אותה אליו, סטר לה מספר פעמים והוסיף לבעוט בה גם כשנפלה. כשקמה בקושי, סטר לה וגרם לה ליפול שוב. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם לאירוע זה הנע בין 8 ל-22 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 16 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.
5. ת"פ 1861-07-11 מד"י נ' ד' ח' (15.10.13): הנאשם הורשע בעבירות תקיפה חבלנית של בת זוג, איומים ותקיפת בת זוג, בכך שתקף את בת זוגו עת חבט בראשה עם אגרופ וכשנפלה ארצה, בעט בה, הכה בה באגרופיו וגרר אותה ברגליה לחדר השינה, שם המשיך להכותה כשהיא שרועה על הארץ. אז נטל סכין וגרם לה לחתכים בידה כשהוא מאיים כי יהרוג אותה. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין 8 ל-30 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.
6. ת"פ (פ"ת) 50036-03-13 מד"י נ' פלוני (29.6.14): הנאשם הורשע על סמך הודייתו בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים באחד האישומים ובעבירות איומים באישום הנוסף.
- במסגרת האירוע נשוא האישום הראשון במהלך ויכוח בין הנאשם למתלוננת, איים עליה הנאשם כי יהרוג אותה ויקרע אותה. בהמשך היום תקף הנאשם את המתלוננת בכך שתפס את ידה והצמידה לסכין שאחז בידו. בהמשך קירב את הסכין לבטנו ואמר לה: "מה את מפחדת להרוג אותי, אני כן אהרוג אותך ואני אדקור אותך יותר מהר". המתלוננת ניסתה להתקשר לבנם ולהזעיק עזרה, אך הנאשם לקח הטלפון בכח מידה, משך בשערה והכה בעורפה.
- במסגרת האירוע נשוא האישום השני, במהלך ויכוח בין הנאשם למתלוננת, הצמיד הנאשם את ידו למצחה של המתלוננת בצורה המדמה אקדח ואמר לה: "את רוצה שני כדורים?".
- בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל לאישום הראשון.
- מתחם העונש ההולם שנקבע לאישום השני נע בין מאסר על תנאי ועד 7 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט השית על הנאשם 5 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ומאסר על תנאי.

7. רע"פ 7951/10 נייב נ' מד"י (2.11.10): נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בעבירות של תקיפת בת-זוג ואיומים. הנאשם איים על המתלוננת, סטר לה בפניה, ולאחר מכן נטל סכין הצמידה לצווארה ואיים כי יהרוג אותה. בהמשך רדף אחריה כשהסכין בידו. הנאשם נדון ל-10 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.
8. רע"פ 1826/11 אהרון נ' מד"י (8.3.11): הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירות של תקיפת בת-זוג הגורמת חבלה של ממש ואיומים. הנאשם דחף את המתלוננת מן החלון והפילה ארצה, אחז בסכין ואיים לפגוע במתלוננת ובעצמו. נדון ל-9 חודשי מאסר בפועל.
9. ת"פ 55150-09-12 מד"י נ' ר' ג' (20.11.13): הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעבירות איומים ותקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות. הנאשם, בין היתר, איים על המתלוננת, השליך לעברה טלפון, משך בשערותיה, חנקה, נטל סכין, איים לפגוע בעצמו וחתך את ידו. נדון ל-6 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד עונשים נלווים.

מכל האמור סבורני כי מתחם העונש ההולם את האירוע נשוא כתב האישום הינו החל מעונש

מאסר הניתן לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל.

במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטיה מן המתחם, לחומרה או לקולא.

שיקול ההגנה על שלום הציבור הינו ממין הענין אולם אינו מצדיק סטיה מן המתחם לחומרה. **השיקול השיקומי** הינו בעל משקל, אך לא עד כדי חריגה מן המתחם.

אמנם לא הובאה בפני אינדיקציה כלשהי כי הנאשם שולב בהליך טיפולי כלשהו, יחד עם זאת המתלוננת בעצמה מסרה כי מאז האירוע נשוא כתב האישום היחסים בינה לבין הנאשם תקינים, היא אינה חוששת מפניו, וסבורה כי מדובר היה באירוע חד-פעמי על רקע מערכת היחסים הבעייתית שניהלו באותה תקופה. המתלוננת מעוניינת כי הנאשם יוכל להמשיך לנהל אורח חיים נורמטיבי ויצרני ולסייע לה בגידול בנם המשותף.

הנאשם עצמו הבהיר את חשיבות התא המשפחתי עבורו כמו גם את חשיבותה של העבודה המהווה עוגן מרכזי ומייצב בחייו, וביקש לאפשר לו להמשיך לנהל אורח חיים נורמטיבי ויצרני, תוך שמסר כי הפנים המעשים ולמד את לקחו.

גזירת העונש ההולם לנאשם

בגזירת העונש ההולם את מעשי הנאשם שבפניי, וכמצוות המחוקק בסעיף 40^א לחוק העונשין, יש מקום להתחשב

בנסיבותיו האישיות אשר אין קשורות בביצוע העבירות.

במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

- א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו; הנאשם שבפניי יליד שנת 1980, גרוש מהמתלוננת, והשניים הינם הורים לפעוט.
- בנסיבות הללו לא יכול להיות ספק כי עונש מאסר בפועל, כעתירת המאשימה, יפגע בנאשם ויחשוף אותו לראשונה בחייו לאוכלוסיה הקשה המאכלסת את בית הכלא.
- מובן כי גם הטלת עונש מאסר, ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות, יפגע בנאשם באופן שיקטע את הרצף התעסוקתי שלו, אשר מהווה עוגן מרכזי ביציבות חייו.
- מכל מקום הפסיקה ראתה בנתון "המאסר הראשון" כנתון ממתן, וברור כי יש לפעול כך אף בענייננו.
- ב. הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם ; מובן כי הטלת עונש מאסר ולו בדרך של עבודות שירות תפגע אף במשפחת הנאשם - בבנו הקטין, ובעקיפין גם במתלוננת, לנוכח שיתוף הפעולה של בני הזוג בעול פרנסת הקטין וגידולו.
- בהקשר זה אין לי אלא להפנות לדברי המתלוננת בענין זה, עת ביקשה כי בית המשפט לא ימצה עם הנאשם את הדין שכן הוא היחיד בארץ אשר תומך בה ומסייע לה, כמו גם נוטל חלק פעיל ומשמעותי ביותר בחייו של בנם הקטין (ראה פרוטו' עמ' 45 וכן עמ' 107).
- ג. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב; כאמור הנאשם כפר במיוחס לו, הכחיש את המעשים וככלל לכל אורך ניהול ההליך הציג גישה קורבנית.
- אמנם, העובדה כי הנאשם בחר לנהל הליך הוכחות לא תזקף לחובתו באופן שיהיה בה כדי להחמיר בעונשו.
- יחד עם זאת, הנאשם אינו זכאי להקלה השמורה למי שמודה באשמתו, לוקח אחריות על מעשיו, מביע בכך חרטה עליהם, ומייתר את עדות המתלוננת על כל המשמעויות הנובעות מכך.
- בענייננו מצאתי בכל זאת לזקוף לזכות הנאשם את דברו האחרון כפי שנשמע לאחר הכרעת דינו, במעמד הטיעונים לעונש, ממנו עלה כי הנאשם אכן נוטל אחריות על מעשיו ומבקש להסבירם כמעידה חריגה וחד פעמית בגדרו של אירוע שיצא מפרופורציה.
- כמו כן מדברי הנאשם עולה כי הפיק את הלקח הנדרש ובראיה מפוקחת וביקורתית יכול כיום להציג דרכי פעולה חלופיות להתמודדות במצבי דחק ולחץ.
- זאת ועוד, מאמציו של הנאשם לחזור למוטב נלמדים מדברי המתלוננת שמסרה כי מאז האירוע נשוא כתב

האישום, בני הזוג נפרדו, כל אחד מהם פתח דף חדש הנאשם השלים עם הפרידה והקשר ביניהם מצויין.

ד. עברו הפלילי של הנאשם או העדרו; לנאשם עבר פלילי ישן במסגרתו צבר לחובתו 3 הרשעות קודמות, שהתיישנו זה מכבר, אם כי לא נמחקו, כולן בעבירות של החזקת סכין.

מגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם עולה, כי למעט האירוע נשוא כתב האישום, לא היה הנאשם מעורב בפלילים מזה 13 שנה.

ה. שיקול נוסף שיש ליתן לו משקל משמעותי הינו עמדת המתלוננת, אשר ביקשה להתחשב בנאשם, טענה כי כיום מצויים הם ביחסים טובים, וכי הנאשם הינו אב נוכח, מסור ומטיב לבנם המשותף ומהווה חלק חשוב ומשמעותי בחייו של הקטין.

המתלוננת ביקשה לאפשר לנאשם להמשיך בשגרת חייו והוסיפה בבכי כי היא סבורה שמגיע לו צ'אנס שני.

עוד יש להתייחס בגזירת הדין לחלוף הזמן מאז קרות האירועים ולעובדה כי בני הזוג התגרשו, השלימו עם הפרידה זו מזה ומנהלים ביניהם מערכת יחסים עניינית ואפילו חברית ותומכת.

באיזון בין השיקולים השונים סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש המצוי בחלקו התחתון של המתחם, דהיינו עונש מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות ולצידו מאסר על תנאי.

לא התעלמתי מבקשת הסנגור להסתפק בעונש של של"צ, ואולם סבורני כי לאור חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם ולאור מעמד הבכורה של עקרון ההלימה, לא יהיה בעונש של של"צ כדי לאזן כראוי בין שיקולי הענישה. כמו כן לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם הוצגו נתונים המצדיקים חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם.

נוכח חומרת העבירות סבורני כי האינטרס הפרטי של הנאשם נסוג מפני האינטרס הציבורי והצורך לנקוט מדיניות ענישה מרתיעה.

עם זאת וודאי שנוכח מכלול הנסיבות לקולא ונוכח חלוף הזמן, לא תמתח מלוא שורת הדין בענישתו של הנאשם.

סוף דבר

אשר על כן ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לענין אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

עמוד 12

עבודות השירות תבוצענה, בהתאם להמלצת הממונה באגודה למען העיוור ברח' הראשונים 11 אשדוד.

תחילת עבודות השירות ביום 5.7.15.

על הנאשם להתייצב לתחילת ריצוי עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות מפקדת מחוז דרום ת.ד. 741 באר-שבע ביום 5.7.15 עד לא יאוחר מהשעה 08:00.

ב. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת אלימות מסוג עוון לרבות איומים.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת אלימות כלפי הגוף מסוג פשע.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר-הדין לממונה על עבודות השירות.

ניתנה והודעה היום א' אייר תשע"ה, 20/04/2015 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הפקדון בתיק מ"ת 62901-10-13 יושב למפקיד.

ניתנה והודעה היום א' אייר תשע"ה, 20/04/2015 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת

הוקלדעלידיחדוהינר